

လှိုင်စာပေ
မြပုလဲခင်
သစ်တစ်ပင်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

Concept & Art:
Myat Thura (Koncept)

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

(မွေးနေ့ဖိတ်စာ)

"ကြိုးစားလှချည်လား"

သူ့အာရုံ၌ ယဉ်ပါးနေသော ဆွဲလွဲသံကြောင့် သင်္ချာတစ်ပုဒ်ကို ခေါင်း
ငုံ့တွက်နေသော စံပျော်သည် ခေါင်းမော၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ။

မိုးပွင့်အောင်။

လှနတ်သမီး မိုးပွင့်အောင် ဖြစ်သည်။ ။ တစ်ယောက်တည်းတော့ မ
ဟုတ်၊ မိုးပွင့်အောင်နှင့်အတူ သီရိကျော်နှင့် ကြည်ကြည်ဝင်းတို့ လည်း
ပါသေးသည်။ ။

"မိုးပွင့်အောင်တို့ ပါလား"

သိမ်းကျုံးကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည့် သူ့ကို မိုးပွင့်အောင်ကပင်...

"ဆောရီးကွာ နင့်ကို နှောင့်ယှက်မိတာ"

"ရပါတယ်ဟာ ဆို ကိစ္စက"

"နင့်ကို မွေးနေ့ဖိတ်မလို့ "

"နင့်မွေးနေ့လား"

"ဘယ်ကသာ ငါ့အဘွားမွေးနေ့"

"နင့်အဘွားမွေးနေ့"

စံပျော်က အံ့ဩစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ။

မိုးပွင့်အောင်နှင့် သူသည် အတန်းဖော်သူငယ်ချင်း ဖြစ်ရုံမှ အပ မိသားစုချင်း ရင်းနှီးမှု မရှိဘဲလျက် သူ့အား အဘွားမွေးနေ့ဟု ဆိုကာ လာဖိတ်သော မိုးပွင့်အောင်ကို အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်မိသည်။ ။

"မိုးပွင့် နင်ကလည်း စံပျော် ရှင်းအောင် ပြောပြဦးမှ ပေါ့၊ နင့်အဘွား ဖိတ်ခိုင်းတယ်ဆိုတာ"

သီရိကျော်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ။

ထိုအခါမှ မိုးပွင့်အောင်က

"ငါ့အဘွားက လာမယ့် Sunday မှာ ၅၅ နှစ်ပြည့် မယ်၊ အဲဒါ မွေးနေ့လုပ်တာ ငါတို့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးရယ် အတန်းပိုင် တီချယ်ရယ်၊ နောက် ငါတို့ အတန်းထဲက စာအတော်ဆုံး ကျောင်းသား၊ သူ့မြေးကို စာမေးပွဲတိုင်း အနိုင်ရတဲ့ ကျောင်းသား၊ ဟွန်း...ငါ ဘယ်တော့မှ ကျော်တက်လို့ မရတဲ့ ကျောင်းသား နင့်ကို ဖိတ်ရတာပေါ့ ငါက ဖိတ်ချင်လွန်းလို့ မထင်နဲ့ အဘွားဖိတ်တာ ရော့ ဖိတ်စာ"

မိုးပွင့်အောင်က ခနဲ့ တဲ့ တဲ့ စကားနှင့် အဆုံးသတ်ပြီး သူ့အား ဖိတ်စာအိတ်ကလေး ကမ်းပေး လိုက်လေသည်။ ။

သူက နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံ ပြီးလိုက်ပြီး...

"နင်က ဖိတ်ချင်တာမဟုတ်တော့ ငါလာဖို့ တောင် ခက်နေပြီ နောက်ပြီး ငါက စာအတော်ဆုံး ကျောင်းသား မဟုတ်ပါဘူး"

"ဘာမဟုတ်ရမှာ လဲ၊ နင် ဒီကျောင်းကို ရောက်လာကတည်းက နင် ချည်းပဲ ပထမရနေတာ"

"ပထမရတိုင်း စာအတော်ဆုံး ဖြစ်ရသလား၊ ကံတရားနဲ့ လည်း ဆိုင်ချင် ဆိုင်မှာ ပေါ့"

"ပညာမှာ တော့ ကြိုးစားခြင်းဟာ အဓိကပဲ ထင်တယ် ကဲပါ ငါ့အဘွားက နင်ရောက်လာမှ ငါ ဒုတိယပဲရနေတဲ့ အတွက် ပထမရတဲ့ နင့်ကို သိပ်တွေ့ချင်နေတယ် ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း လာစေချင်ပါသတဲ့ ရှင် အဲဒါဆို နင်လာမှာ လား"

သူ ပြုံးမိသည်။ ။

မိန်းကလေးများ ၏ မနောကို သူ နားမလည်သေးပါ။

ခန့် ခြင်းများ၊ ရွဲခြင်းလား၊ စကားအတည်ပြောခြင်းလားကို သူ မဆန်းစစ်တတ်သေး။

ဒါကလည်း ပညာသင်ကြားနေချိန်ဆိုတော့ သူ့အတွက် ပညာသည်သာ ပထမ၊ ပညာသည် သာ ဒုတိယ၊ ပညာသည် သာ တတိယ ဖြစ်နေသည် ကိုး။

"အင်း ငါ့ကို ဖိတ်မှ တော့ ငါလာရမှာ ပေါ့"

သူက ပြောပြောဆိုဆို ဖိတ်စာကတ်ကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဒေါ်အေးအေးသိန်း (ခေါ်) မေဘယ်လ်စံမောင်၏ ၅၅ နှစ်မြောက် မွေးနေ့၊ ဆရာစံလမ်းသွယ် အိမ်အမှတ် x x x

တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၁၀ နာရီမှ မွန်းလွဲ (၁) နာရီအထိဟု စံကျော် စိတ်တွင်းဖတ်ကာ ခေါင်းထဲ တစ်ခါတည်း မှတ်လိုက်သည်။ ။

"နင် နေရာ သိရဲ့ လား"

"ဆရာစံလမ်းသွယ် ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမွေးနေ့မှာ ငါသိတာ နင်တစ်ယောက်တည်းနော် နင့်ကို မတွေ့ရင် ငါ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ် နေဦးမယ်"

မိုးပွင့်အောင်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

"သီရိနဲ့ ကြည်ကြည်ဝင်းလည်း ရှိနေမှာ ပါဟာ"

"ဟုတ်တယ် ငါတို့ လည်း ရှိနေမှာ ပဲ နင် စောစောလာခဲ့ပါလား မကြောင်ပါဘူး"

ကြည်ကြည်ဝင်းက ဝင်ပြောလိုက်သည် ။

သူက...

"ကောင်းပြီလေ ငါ ဆယ်နာရီတိတိ ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်"

သူ အာမဘန္တေ ခံ လိုက်လေသည် ။

နောက် မိုးပွင့်အောင်ကို သူ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည် ။ မိုးပွင့်အောင်က ပြုံးပြပြီး အကြည့်ကို လွှဲဖယ်ကာ...

"ကဲ တွက်စရာရှိ ဆက်တွက်တော့ ငါတို့ သွားမယ်"

ပြောပြောဆိုဆို မိုးပွင့်အောင်တို့ သုံးယောက် ထွက်သွားကြလေသည် ။

စံပျော် ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိလေသည် ။

ဖိတ်စာကို တွက်လက်စ သင်္ချာစာအုပ်ကြားထဲ ညှပ်လိုက်ပြီး စာအုပ် ပိတ်ကာ လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည် ။

နောက် မုန့်ဈေးတန်းဘက် ဦးတည်လိုက်သည်။ ။

သူနားထဲတွင် မိုးပွင့်အောင်၏ စကားသံအချို့ကို ကြားယောင်နေမိလေသည်။ ။

"သူ့မြေးကို စာမေးပွဲမှာ အနိုင်ယူခဲ့တဲ့ ကျောင်းသား"

"ဟွန်း ငါ ဘယ်တော့မှ ကျော်တက်လို့ မရတဲ့ ကျောင်းသား နင့်ကို ဖိတ်ချင်လွန်းလို့ မထင်နဲ့ "

သူ့စိတ်ထဲ တွေးလိုက်မိလေသည်။ ။

မိုးပွင့်အောင်အဘွားသည် လည်း ထူးဆန်းသော အဘွားတစ်ယောက်ဖြစ်မည်။

မြေးများ ၏ ပညာရေးကို အာရုံစိုက်ရုံမက မြေး၏ ပြိုင်ဘက်လိုဖြစ်နေသော သူ့ကိုပါ မြင်ဖူးချင် လေ့လာချင်သောစိတ် ရှိနေသောကြောင့် ခေတ်မီသော ပညာတတ်အဘွား ဖြစ်နိုင်ပေသည် ဟု တွေးလိုက်မိလေသည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ရောက်အောင် သွားကို သွားမည်ဟု ...။

အခန်း (၂)
(မင်္ဂလာမွေးနေ့အလှူ)

မိုးပွင့်အောင် ဧည့်ခန်းနံရံရှိ နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ။

မိုးပွင့်အောင်နောက်မှ သီရိကျော်ကပ် လိုက်ပါ လာပြီး

"ဆယ်နာရီထိုးလို့ ထွက်မျှော်ပြီပေါ့လေ"

ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်ရာ

"သီရိနော် ပေါက်ကရတွေ မပြောနဲ့ "

"ဘယ်ကလာ ပေါက်ကရ ရမှာ လဲ အမှန်ပြောတာပဲ နင့်စံပျော်က (၁၀) နာရီအရောက်လာမယ်ဆိုလို့ နင် ထွက်မျှော်နေတာပါ မသိတာမှတ်လို့ "

"ငါ့စံပျော် မဟုတ်ဘူး နင့်စံပျော်"

"ဟွန်း ငါ့စံပျော်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းပေါ့ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေက နင့်ဆီပဲ ရစ်ဝဲပျံသန်းနေတာ မျက်လုံးချင်းစကားပြောနေကြတာလေ"

သီရိကျော်စနေပြီ။ မိုးပွင့်အောင် ရင်ခုန်ချင်ပြီ။ သို့သော်

"တော်စမ်းပါဟာ"

"တော်ရမှာ ပေါ့ ဟိုမှာ မောင်တော်လာနေပြီ မျှော်တုန်း မျှော်ဆဲ အတော်ပဲ"

"သီရိနော်"

မိုးပွင့်အောင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် သီရိကျော် လက်မောင်းကို လှမ်းပုတ်လိုက်ပြီး ခြံတံခါးဝဆီသို့ စွေကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဟုတ်ပါ။ ။ စံပျော်။

"လက်ထဲမှာ လည်း ပန်းစည်းနဲ့ အဘွားအတွက်လား..မြေးအတွက်လား"

"သီရိ အထာနဲ့ နေစမ်းပါ သိက္ခာကျတယ်"

မိမိ၏ အဆင့် (၁) ကို လုယူထားသူ စံပျော်ကို မကျေနပ်ချင်သော်လည်း အနည်းငယ်တော့ စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ။ ကျောင်းဝတ်စုံမှ အပ အပြင်အဝတ်အစားနှင့် မမြင်ဖူးသော စံပျော်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ။ မိုးပြာရောင် စပွိုရှပ်လက်စကနှင့် နက်ပြာရောင်ကွက် စိပ်ချည်ချောလုံချည် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ။ သူ၏ ဝင်းဝါသော အသားအရည်နှင့် လိုက်ဖက်လေသည်။ ။ ရှားရောင် ကတ္တီပါ သဲကြိုးဖိနပ်က သူ၏ ရှင်းသန့်၍ ချေးညော်ကင်းသော ခြေထောက်ကြီးကြီးနှင့်လည်း ကြည့်၍ ကောင်းနေသည်။ ။ ယောက်ျားပီသသည့် ကိုယ်နေဟန်ထားရှိသည်။ ။ အရပ်ဝတ်ကြောင့်ပေးလား မသိနိုင်။ အရပ်အမောင်းက ပို၍ ထွက်လာသယောင်ယောင်ပင်။

မိုးပွင့်အောင် အကဲခတ်နေဆဲမှာ ပင် စံပျော်က အနားရောက်လာသည်။ ။ သီရိကျော်က...

"နင်က အချိန်တိကျသားပဲ စံပျော်"

"အချိန်ကိုလေးစားနိုင်မှ အချိန်တိုင်းဟာ ကိုယ့်အတွက် တန်ဖိုးရှိမှ နင်တို့ နှစ်ယောက်ကို ငါက လှမ်းမြင်လိုက်ကတည်းက ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့

လား ဘယ်က မယ်စကြဝဠာတွေလည်း ထင်မိတာ"

"မြောက်မနေပါနဲ့ နင့်ကို အဝကျွေးမှာ ပါနော် မိုးပွင့်"

သီရိကျော်က ပြောပြောဆိုဆို တံတောင်နှင့် တွတ်လိုက်မှ အစေး ထည့်ထားသလို ဖြစ်နေသော မိုးပွင့်အောင်၏ နှုတ်မှ ပွင့်ထွက်သွားလေသည်။ ။

"အင်း ဟုတ်တယ်"

"မြောက်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး တကယ်ပြောတာပါ ငါက နင်တို့ ကို ကျောင်းဝတ်စုံနဲ့ ပဲ မြင်နေကျမှတ်လား ခုလို ဝတ်စားထားတော့ ရုတ်တရက် မမှတ်မိဘူး"

မိုးပွင့်အောင်က မိမိကဲ့သို့ပင် စံပျော်လည်း ခံစားလိုက်ရပါလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ။ ယခုမှ ကျောင်းပြင်ပ၌ အပြင်ဝတ်စုံနှင့် မြင်ဖူးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ငါတို့ ရုပ်ဆိုးသွားလို့ မှတ်လား"

မိုးပွင့်အောင် မေးခွန်းကို စံပျော်က ပြန်မဖြေဘဲ...

"နင့်အဘွားကော"

"ရှိတယ် ဝင်လေ"

"ရော့ ဒီမှာ ...ငါတို့ ခြံထွက် နှင်းဆီပန်းတွေ နင့်အဘွားအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်"

စံပျော်ကမ်းပေးသော နှင်းဆီပန်းစည်းကို မိုးပွင့်အောင် လှမ်းမယူဘဲ

...

"နင့်လက်ဆောင် နင်ကိုယ်တိုင်ပဲ အဘွားကို ပေးပေါ့" ဟု ပြောလို

ကံရာ စံပျော်က သူလက်ကို ပြန်ရပ်သိမ်းလိုက်ပြီး...

"ဒါဖြင့် အဘွားဆီ ပို့ပေး"

"ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိပါတယ် လာ..."

ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဂုဏ်နီမွေးပွဲကော်ဇောများ အပြည့်ခင်းထားသဖြင့် စံပျောက် ဖိနပ်ချွတ်၏ ထောင့်တစ်နေရာ၌ ဖိနပ်ကို ဦးထောင်ကာ ချွတ်ထားပြီး မိုးပွင့်အောင်နောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။ ။ ဧည့်ခန်းတစ်နေရာ၌ ထိုင်နေသော အဘွား၏ အနီး မိုးပွင့်အောင် ခူးထောက်ထိုင်ရင်း...

"အဘွား...သမီးတို့ ဆယ်တန်းမှာ စာအတော်ဆုံး ကျောင်းသားသစ် စံပျော်ဆိုတာ သူပဲ"

"ဪ"

စံပျော်က မိုးပွင့်အောင်အနီးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ကာ အဘွားဒေါ်အေးအေးသိန်းအား ပန်းစည်းကို တရိုတသေ ကမ်းပေးလိုက်ရင်း...

"ဘွားဘွားရဲ့ မွေးနေ့မှာ ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူ ဝမ်းမြောက်ပါတယ် ဘွားဘွား။ ဒီနှင်းဆီပန်းတွေက ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ခြံထွက်ပါ။ ဘွားဘွားအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပါ။ ဘွားဘွားက (၅၅) နှစ်ဆိုတော့ တစ်ပွင့်တိုးပြီး (၅၆) ပွင့် ကျွန်တော်ခူးခဲ့တာပါ"

ဟု စကားကို ဒလစပ်ပြော လိုက်လေသည့် စံပျော်ကို ဒေါ်အေးအေးသိန်းက ကျေနပ် ပြုံးဖြင့် ကြည့်ကာ...

"သာဓုကွယ် သာဓု သာဓု ကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ်...ပန်းတွေက လှလိုက်တာ အနံ့ကလည်း သင်းလို့ ဘုရားကပ်ရမယ် ကဲ...မိုးပွင့် ဘုရားစင်ရှေ့က စားပွဲမှာ တင်ထားလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား"

မိုးပွင့်အောင်က ပန်းပလတ်စတစ် အကြည်သားဖြင့် လှပခေတ်မီစွာ ထုပ်ပိုးထားသော နှင်းဆီပန်းစည်းကို အဘွားထံမှ လက်ပြောင်းယူလိုက်ရင်း စံပျော်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

စံပျော်က ပြုံးပြသည်။ ။ ဘယ့်နှယ်ရှိစဟူသော အပြုံးမျိုး ဖြစ်သည်။ ။ နောက်ဆုံးတော့ ပန်းစည်းသည် မိုးပွင့်အောင်၏ လက်ထဲသို့ပဲ ရောက်ရသည့်အတွက် စံပျော်၏ ကျေနပ်ပြီး ခနဲ ပြုံးပေလားဟု မိုးပွင့်အောင် တွေးလိုက်သည်။ ။

"လာ လူလေး ဒီဝိုင်းမှာ ပဲ ထိုင်လိုက်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား"

စံပျော်သည် ဒူးထောက်အနေအထားမှ နေ၍ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လိုက်သည်။ ။ အဘွား ဒေါ်အေးအေးသိန်းက

"ဪ မောင်စံပျော်"

"ခင်ဗျာ ဘွားဘွား"

"ထမင်း တစ်ခါတည်းစားတော့မလား မိုးပွင့်တို့ နဲ့ မှ စားမလား"

"နောက်မှ စားပါ့မယ် ဘွားဘွား ကျွန်တော် ဘာများ ဝိုင်းကူ ပေးရဦးမလဲ သံဃာတွေကို ဆွမ်းကပ်မှာ လား ဘွားဘွား"

"အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ပြီးပြီ လူလေးရဲ့ မိုးပွင့်တို့ က အုပ်စုတောင့်ပါတယ် ကိုင်း လူရှင်းတုန်းလေး သားကို ဘွားဘွားမေးချင်တာလေးတွေ ရှိလို့ မေးချင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ ဘွားဘွား"

"အဘွားက ပညာရေးကို စိတ်ဝင်စားတယ်ကွဲ့"

စံပျော် ရင်ခုန်သံ မြန်လာသည် ။ အဘွား ဒေါ်အေးအေးသိန်း မေးသော မေးခွန်းများ သည် ခက်ခဲ နက်နဲနေမလားဟု ...သို့သော်...

"မောင်စံပျော် ခုလို စာမေးပွဲတိုင်းမှာ ပထမရနေတာဟာ ကျူရှင်ယူလို့ လား ဒါမှ မဟုတ်...အိမ်က လူကြီးမိဘတွေ အစ်ကို အစ်မတွေက စာပြပေးလို့ လား"

တော်ပါသေးရဲ့ ဟု တွေးလိုက်ရင်း...

"ကျူရှင်မယူပါဘူး ဘွားဘွား ကျွန်တော်က ၄ တန်းအထိ ရန်ကင်းတီတီစီမှာ ပညာသင်ခဲ့ပါတယ်။ ၄ တန်းအောင်တော့ ဖေဖေက ရာထူးတိုးပြီး ရခိုင်ပြည်နယ် စစ်တွေကို ပြောင်းရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုပါ လိုက်ပြောင်းရပါတယ်"

"မောင်စံပျော်ရဲ့ ဖခင်က ဘာလုပ်သလဲကွ"

"သစ်လုပ်ငန်းက မန်နေဂျာပါ ဘွားဘွား"

"ဪ ဆက်ပြောပါဦး"

"ရခိုင်ပြည်နယ်က ကျောက်တော်မြို့မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘိုးလေးဟာ အဲဒီတုန်းက အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ပါ"

"မင်းတို့ က ရခိုင်လူမျိုးလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ဗမာပါ ရန်ကုန် ကျောက်မြောင်းဇာတိတွေပါ"

"အင်း ဆက်ပါဦး မောင်စံပျော်"

ခုခေတ် အမျိုးသမီးကြီးတွေလို စိန်၊ ရွှေ၊ တိုက်၊ ခြံ၊ ကားတို့ ကို စိတ်မဝင်စားဘဲ သူ့အကြောင်း ပညာရေးအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ မေး

နေသော ဒေါ်အေးအေးသိန်းကိုလည်း သူ အံ့အားသင့်မိပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် ဖြေနေမိသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ စစ်တွေရောက်တော့ ဘိုးလေးနဲ့ ဆက်သွယ်မိပြီး ဘိုးလေးကျောင်းမှာ ပဲ ကျွန်တော့်ကို ပညာသင်စေခဲ့ပါတယ်။ ဘိုးလေးက အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော့်ကို စနစ်တကျ အုပ်ချုပ်ပြီး စာကိုပါ အချိန်ပြည့်လိုလို သင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ မိဘတွေက စစ်တွေမှာ နှစ်နှစ်လောက်နေပြီး စစ်ကိုင်း၊ အဲဒီကနေ အခု တောင်ငူမှာ တာဝန်ကျနေပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘိုးလေးနဲ့ ပဲ (၅) တန်းကနေ (၈) တန်းအထိ ကျောက်တော် အထကမှာ ပဲ ပညာသင်ယူခဲ့ပါတယ်။"

"ဪ...နယ်ကျောင်းသားပေမယ့် ကျောင်းကောင်းနဲ့ တွေ့တော့ ထက်မြက်ပေတာပေါ့ ကဲ ဆက်ပါဦး မောင်စံပျော်"

"ကျွန်တော် ၈ တန်းနှစ် ကုန်ခါနီးမှာ ဘိုးလေးလည်း မြို့နယ်ပညာရေးမှူးကနေ လုပ်သက်ပြည့် ပင်စင်ယူလိုက်တယ် ဘိုးလေးက အထက်တန်းကျောင်းအုပ်ကနေ ကျောက်တော်မြို့နယ် ပညာရေးမှူး တာဝန်ကိုလည်း သုံးနှစ် ထမ်းဆောင်ခဲ့သေးပါတယ်။"

"အင်း ဆက်ပါဦး"

"၉ တန်းနှစ်တော့ ခု မိုးပွင့်တို့ ကျောင်းကို ရောက်လာတာပါပဲ"

"နေတော့ကော"

"ရန်ကင်းမှာ ကျွန်တော့်မိဘတွေ ရထားတဲ့ တိုက်ခန်း တစ်ခန်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီမှာ မေမေညီမလေးလေး အပျိုကြီးတစ်ယောက်နဲ့ နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ကျောင်းဖွင့်ရက်ပဲ နေပြီး ပိတ်ရက်ကတော့ ဘိုးလေးနဲ့ သွားနေပါတယ်။"

"ဪ မင်းဘိုးလေးက ပင်စင်ယူပြီး ဘယ်မှာ နေသလဲ ဘာလုပ် သေးသလဲ"

"ဘိုးလေးက ပြည်လမ်း ခြောက်မိုင်ခွဲက မာလကာခြံဟာ ဘိုးလေးရဲ့ ခြံပါ။ ဘိုးလေးရဲ့ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းကို ဝိုင်းကူရင်း ဘိုးလေးနဲ့ ပဲ နေပါတယ်။ စာနဲ့ ပတ်သက်လို့ မရှင်းတာရှိရင် ဘိုးလေးကို မေးပါတယ် "

"ဒါဖြင့် နှင်းဆီပန်းတွေက အဲဒီကပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အင်း ကျူရှင်မယူဘဲနဲ့ စာတော်တာတော့ တော်ရုံတန်ရုံ အလေ့အ ကျင့်နဲ့ ဉာဏ်နဲ့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ အဘွားတော့ မင်းကို ချီးကျူးပါတယ် ကွယ်"

သူ မျက်နှာထားရခက်သွားသည် ။

"ကျွန်တော်က စာကို အကြွေးမထားဘူး ဘွားဘွား...ကျောင်းစဖွင့် ကတည်းက တစ်နေ့စာ တစ်နေ့ ပြီးအောင် လုပ်ပါတယ်"

"အင်း...မောင်စံပျော်က မူလတန်းကတည်းက ပညာအခြေခံ ကော င်းခဲ့တာကိုး အခုရော...ဒုတိယအစမ်းစာမေးပွဲအတွက် အသင့်ဖြစ်နေပြီ လား"

"အသင့်ပါပဲ ဘွားဘွား"

"ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဖြေပြီးရင် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဘာလုပ်မယ် စိတ် ကူးထားသလဲ"

"ကျွန်တော့်ဘိုးလေးကတော့

ကွန်ပျူတာဖြစ်ဖြစ်

အင်္ဂလိပ်စကားပြော ဖြစ်ဖြစ်တက်ဖို့ စီစဉ်ပေးတယ်လို့ ပြောပါတယ်"

စံပျော် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေပေးသည် ။ မိုးပွင့်အောင် အဘွားသည် သူ့အပေါ် ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေရသနည်း။ မိုးပွင့်နှင့် ပတ်သက်နေမလား။ သူတွေ့ချိန် သိပ်မရလိုက်၊ အဘွား ဒေါ်အေးအေးသိန်းဆီမှ မေးခွန်းတွေ ဆက်လာပြန်သည် ။

"ဆယ်တန်းအောင်ရင်ကော တက္ကသိုလ် ဆက်သွားမှာ လား ဆရာဝန်လိုင်းပဲလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ဘိုးလေးက ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဂျပန်ကိုပို့ပြီး ဟိုမှာ ကွန်ပျူတာနဲ့ အီလက်ထရောနစ် ပညာတို့ ကို သင်ရမယ် ပြောပါတယ်"

"ဟိုမှာ လူခံရှိလို့ လား"

"ရှိပါတယ် ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ညီတစ်ယောက် ဂျပန်မှာ အလုပ်လုပ်နေပါတယ်"

"ဪ"

ထိုစဉ် မိုးပွင့်အောင် ရောက် လာလေသည် ။

"အဘွား...မီးတို့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးနဲ့ အတန်းပိုင်ဆရာမ ရောက်လာပါပြီ"

စံပျော်အတွက် အသက်ရှူချောင်သော ထွက်ပေါက်တစ်ခု ရသွားလေပြီ။

"ဘွားဘွား ကျွန်တော် မိုးပွင့်တို့ နဲ့ ဝိုင်းကူလိုက်ပါဦးမယ်"

"အေး အေး"

စံပျော်သည် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးနှင့် အတန်းပိုင် ဆရာမ ဒေါ်ချစ်ရီကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မိုးပွင့်အောင်နှင့်အတူ ထမင်းစားခန်းဘက် လိုက်ပါပြီး...

"မိုးပွင့် ငါ ဘာဝိုင်းကူပေးရမလဲ"

"ရပါတယ်ဟာ"

"ရပါတယ် မလုပ်နဲ့ ငါ မနေတတ်ဘူး ယောင်ချာချာဖြစ်နေပြီ"

"ဒါဖြင့် နင် ဘာကူလုပ်ချင်သလဲ"

"ဘာဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ် အလှူအိမ်ကူညီတာပဲ ကုသိုလ်ရပါတယ် ပန်းကန်ဆေးပေးဆိုရင်လည်း ဆေးပါတယ်"

မိုးပွင့်အောင်က မျက်စောင်းလေးဝင့်လိုက်သည်။ ။ သူ့ရင်ထဲ ကျေနပ်သွားလေသည်။ ။

"မခိုင်းရက်ပါဘူး"

ထိုစဉ် မိုးပွင့်အောင်မိခင် ဒေါ်မာလာမြင့်က

"သမီးရေ ဆရာမကြီးတို့ အတွက် ထမင်းဝိုင်းပြင်လိုက်တော့"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ အဆင်သင့်ပါပဲ"

မိုးပွင့်အောင်က သူငယ်ချင်းများ ဘက် လှည့်ကာ

"ဒီလိုဆို ထမင်းပွဲ ဟင်းပွဲတွေကို သိရီတို့ နဲ့ ငါနဲ့ က ပြင်ပြီး ချပေးမယ် စံပျော်က ဟင်းချိုပွဲတွေသာ လိုက်ဖြည့်ပေး"

"အိုကေ အခုမှ ပဲ အလုပ်ရတော့တယ် ဒါဖြင့် ဟင်းချိုချိုနဲ့ ယောက်ချိုဇွန်းပေး"

မိုးပွင့်အောင်က စံပျော်တောင်းသော ပစ္စည်းများကို ယူပေးလိုက်သည်။ ။ မိုးပွင့်အောင်တို့ က ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးနှင့် အတန်းပိုင်ဆရာမ ဒေါ်ချစ်ရီအတွက် ထမင်းဝိုင်းတစ်ဝိုင်း အမြန်ဆုံး ပြင်ပေးလိုက်သည်။ ။ စံပျော်က ဟင်းချို ပူပူနွေးနွေးကို ထမင်းဝိုင်း အလယ်မှ ဟင်းချိုပန်းက နံလွတ်ထဲသို့ ဖြည့်ပေး လိုက်လေသည်။ ။ များ မကြာမီ အခြားဧည့်သည်များ လည်း တဖွဲဖွဲရောက်လာကြလေရာ မိုးပွင့်အောင်တို့ လည်း စကားပြောချိန်ပင် မရတော့။ သူလည်း ပဲ ဟင်းချိုများကို လိုက်ဖြည့်ပေး နေရသည့် ကြားထဲက အခြားထမင်းလိုက်ပွဲ ဟင်းလိုက်ပွဲ ဖြည့်ပေးခြင်းကိုပါ ကြုံလျှင် ကြုံသလို လိုလျှင် လိုအပ်သလို ဝိုင်းလုပ်ပေးနေရလေသည်။ ။

မွေးနေ့ပွဲလာသူများ သည် တစ်သုတ်ဝင်လာလိုက် ထွက်လိုက်နှင့် မွန်းလွဲ တစ်နာရီထိုးခါနီးမှ ဧည့်သည် များ စဲသွားလေတော့သည်။ ။ ထိုအခါမှ အဘွားဒေါ်အေးအေးသိန်းသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး သောက်လိုက်နိုင်လေသည်။ ။

မိုးပွင့်အောင်မိခင် ဒေါ်မာလာမြင့်က

"အမေ ထမင်းစားတော့မလား သမီး ထမင်းပွဲပြင်လိုက်တော့မယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ...

"အေး အေး ပြင်တော့ ဟိုကလေးတွေ မိုးပွင့်သူငယ်ချင်းတွေအတွက်ပါ ပြင်၊ အမေနဲ့ အတူတူ ဝိုင်းစားကြတာပေါ့။"

ဒေါ်အေးအေးသိန်းက စီးကရက်ကို ဖွာလိုက်ပြီး ပြော လိုက်လေသည်။ ။

"သူတို့ တစ်တွေ ထမင်းစားခန်းမှာ ပဲ စားဖို့ ပြင်နေကြပြီ"

"မဟုတ်တာ ဟိုသူငယ်လေး မောင်စံပျော်ရော မိုးပွင့်တို့ တွေကော အဘွားနဲ့ အတူတူ ဝိုင်းစားရမယ် လက်ရည်တပြင်တည်းပေါ့ ပြင်လိုက် အားလုံးလာခဲ့ကြလို့ "

စံပျော်က သားအမိနှစ်ယောက်၏ အသံတွေ ကြားနေရသည် ။ အဘွား ဒေါ်အေးအေးသိန်းကို ကြည့်ရင်း ရှေးဟောင်းကားထဲမှ ဒေါ်တင်တင်မူကို မြင်ယောင်မိသည် ။ အဘွား စီးကရက်သောက်ပုံ မီးခိုးငွေ့လေးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပုံက ကြည့်၍ ကောင်းနေသည် ။ သို့သော် စီးကရက်၏ ဆိုးကျိုးကို သိထားသော သူ့အတွက်တော့ အားကျခြင်း မဖြစ်မိပါချေ။

"သမီးဘွားဘွားက သူ့မွေးနေ့မှာ အားလုံး သူနဲ့ လာဝိုင်းစားပါတဲ့ "

"စားဆိုလည်း စားလိုက်တာပေါ့"

မိုးပွင့်အောင်က ပြောပြောဆိုဆို သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကာ

"စံပျော် ဘွားဘွားက လူငယ်တွေအပေါ် နားလည်မှုရှိပါတယ်၊ နင် အနေမကျနဲ့ နော် ငါတို့ အားလုံး ဘွားဘွားနဲ့ အတူ စားကြရမယ်"

"ရပါတယ် ငါနဲ့ ဘွားဘွားက ရင်းနှီးသွားကြပြီပဲ ငါအနေမကျပါဘူး "

ထိုနေ့ ထမင်းဝိုင်းသည် မိုးပွင့်အောင်နှင့် သူ့ကို အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းအဖြစ်သို့ ပို့ဆောင်လိုက်သည့်နှယ် ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။ ထို့အပြင် မိုးပွင့်အောင်၏ မိသားစုက သူ့အား လိုလိုလားလားရှိခြင်းအတွက် သူ ကျေနပ်မိလေသည် ။ သူနည်းတူ သူ၏ စကားပုံ ပြောဆိုပုံကအစ လေ့လာ အကဲခတ်နေသော ဒေါ်အေးအေးသိန်းစိတ်ထဲလည်း ကျေနပ်မှု ဖြစ်မိလေသည် ။

"ဒီသူငယ်လေးက စာတင်မကဘူး အဘက်ဘက်က တော်တဲ့ လူ
တော်လူကောင်းလေးပဲ အင်း...သူ့အုပ်ထိန်းသူတွေကလည်း အတော့်ကို
လေ့ကျင့်ပေးထားပုံပဲ"

ဟု တွေးကာ စိတ်အတွင်း ကောက်ချက်ချမိ လိုက်လေသည် ။

အခန်း (၃)
(ရပ်ဝေးတယ်လီဖုန်း)

မိုးပွင့်အောင်၏ စာကျက်နေသော အာရုံထဲသို့ တယ်လီဖုန်းခေါ်သံ ဝင်လာသည်။ ။ တူ...တူ...တူ...တူ

ညီမ သင်းပျံ့အောင်အသံ သဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရပြီးနောက် မိခင်၏ အသံကိုပါ ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ မနေသာတော့။ ။ ဖခင်ဆီကဖုန်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အတပ်တွက်လိုက်ကာ အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းခဲ့လေသည်။ ။ မိခင်က ဖုန်းပြောနေသည်။ ။

ညီမ သင်းပျံ့အောင်က...

"မမ ဖေဖေဖုန်း မမကိုလည်း မေးနေတယ်"

"ဟုတ်လား ထင်တော့ထင်သား ဒါကြောင့်ပဲ ထွက်လာတာ"

အဘွားကလည်း သူ့အိပ်ခန်းမှ ထွက်လာသည်။ ။

"အမေ...အမေသားက အမေမွေးနေ့မို့လို့ သတိရပြီး ဆက်လိုက်တာ တဲ့ ယိုကိုဟားမားရောက်နေတယ်တဲ့ ပြောလိုက်ပါဦး"

အမေလုပ်သူနှင့် ဘွားအေကို ဦးစားပေးလိုက်ရသည်။ ။

"သား အမေမွေးနေ့ကို သတိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

"xxx"

"ဘာလက်ဆောင်မှ မလိုချင်ဘူး ခုလို ဂရုတစိုက် သတိတရ မေးဖော်ရတာပဲ အမေ့အတွက် လိုချင်ဆုံး လက်ဆောင်ပဲ သားကော နေကောင်းရဲ့ လား"

"xxx"

"ဆေးလိပ်နဲ့ ဘီယာတော့ လျှော့ သားရေ။ သူတစ်ပါး ရပ်ရွာမှာ ဆိုတော့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် နေမှ အသက် ဉာဏ်စောင့်တယ်တဲ့ ကိုင်း မင်း သမီးကြီးနဲ့ ပြောလိုက်ပါဦး"

အဘွားက သူ့ထံသို့ ဖုန်းလက်ပြောင်းပေးသောအခါ မိုးပွင့်အောင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည် ။

"ဟဲ့လို ဖေဖေ"

"ဘာလိုချင်လို့ လဲ သမီး။ ဒုတိယပေမယ့် ဖေဖေက ဆုပေးမှာ ပါ"

"ဒုတိယက မီးညှို့လို့ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ မီးထက်ပိုတော်တဲ့ လူ ရောက်လာလို့ ပါ"

"ဟင်း ဟင်း ထားပါတော့ ဘာလိုချင်သလဲ ပြော ဖုန်းကတ်ကုန်သွားလို့ မပူဆာလိုက်ရဘဲ နေမယ်"

"မီးကို ကက်ဆက်သေးသေး ကောင်းကောင်း လေး ဝယ်ပေးပါ တိပ်ခွေတွေပါ မီးမှတ်စရာတွေ သွင်းထားချင်လို့ "

"အံ့မယ် ဘာများ လဲလို့ အဲဒီမှာ မေမေ့ဆီ ပိုက်ဆံတောင်းပြီး ကြိုက်တဲ့ အမျိုးအစားသာဝယ်"

"ဟင့်အင်း ဖေဖေ ဝယ်ပေးတာပဲ လိုချင်တယ် ခု မီး

ဒုတိယအစမ်းမှာ လည်း ပထမရအောင် ကြိုးစားနေတာ ကွန်ပျူတာသာ ဝယ်လာခဲ့တော့ ဖေဖေ မီး ဆယ်တန်းဖြေပြီးရင် ကွန်ပျူတာ တက်မယ် "

"အေးပါ အေးပါ မီးလိုချင်တာတွေ ဖေဖေ အကုန်ဝယ်ပေးမယ် ကိုင်း မေမေ့ကို ပေးလိုက်ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ မေ့ ဖေဖေက ပြောဦးမယ်တဲ့ "

ဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောကပ်မှ ကုန်းပေါ်တက်ကာ ဖုန်းဆက်ခွင့် ကြုံနိုင်သော ဖခင်နှင့် တစ်အိမ်သားလုံး အလှအယက်ပြောဆိုကြရသည်။ ။ မေမေက စင်္ကာပူရောက်လျှင် သူ့မောင်အား ဝင်တွေ့ရန် ဖေဖေအား မှာ လိုက်လေသည်။ ။ မကြာခင် ဖေဖေ ပြန်လာတော့မည်ဟု မိုးပွင့်အောင် သိလိုက်ရလေသည်။ ။ စိတ်ထဲ ပျော်ရွှင်လာသည်။ ။ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုင်း၌ ဒုတိယအင်ဂျင်နီယာအဖြစ် အမှုထမ်းနေသော ဖေဖေ၏ ဝင်ငွေမှာ မသေးလှ။

ဒီကြားထဲ ဘွားဘွားနှင့် မေမေက မီနီမားကတ် ဖွင့်ထားသေးသည်။ ။ သို့သော် အဘွားလက်ထက်ကတည်းက အနေကုပ်သော သူတို့ မိသားစုကို ဘယ်သူကမှ ကျိကျိတက် လူချမ်းသာစာရင်း မသွင်းကြချေ။

အဘွား၏ လက်သုံးစကားမှာ ...

"ပပလွှားလွှားမနေနဲ့ ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နေ ဒါမှ မိတ်ဆွေစစ်ရမယ်။ လောကအကြောင်း ပိုသိမယ်" ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ။

မိုးပွင့်အောင်သည် ခေါင်းထဲဝင်လာသော အတွေးများကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့လေသည်။ ။ လောလောဆယ် သူ့တာဝန်မှာ ဒုတိယအစမ်းစာမေးပွဲအတွက် စာကျက်ရန်သာ ဖြစ်သည်။

သူ ပထမ ရ,ရမည်။ စံပျော်ကို ကျော်တက်နိုင်ရမည်။
ဘာကြောင့်များ စံပျော်အပေါ် အနိုင်ယူချင်ရတာလဲ...။ ကြည့်လိုက်လျှင်
လူအေးတစ်ယောက်ဟု ထင်ရသော်လည်း ဒီနေ့မွေးနေ့အလှူတွင် သူ့အ
စွမ်းအစကို သိရသည် ။

အစစအရာရာ၌ သိတတ်နားလည်ပြီး သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော
လူယဉ်ကျေး လူလိမ္မာ လူတော်လူကောင်းဟု ...

သူ ချီးမွမ်းတာတွေ များ နေပြီဟု မိုးပွင့်အောင်က ရှက်ပြီး ပြုံးကာ
ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး စာကြည့်စားပွဲပေါ်ရှိ စာအုပ်ကို ဖွင့် လိုက်
လေတော့သည် ။
